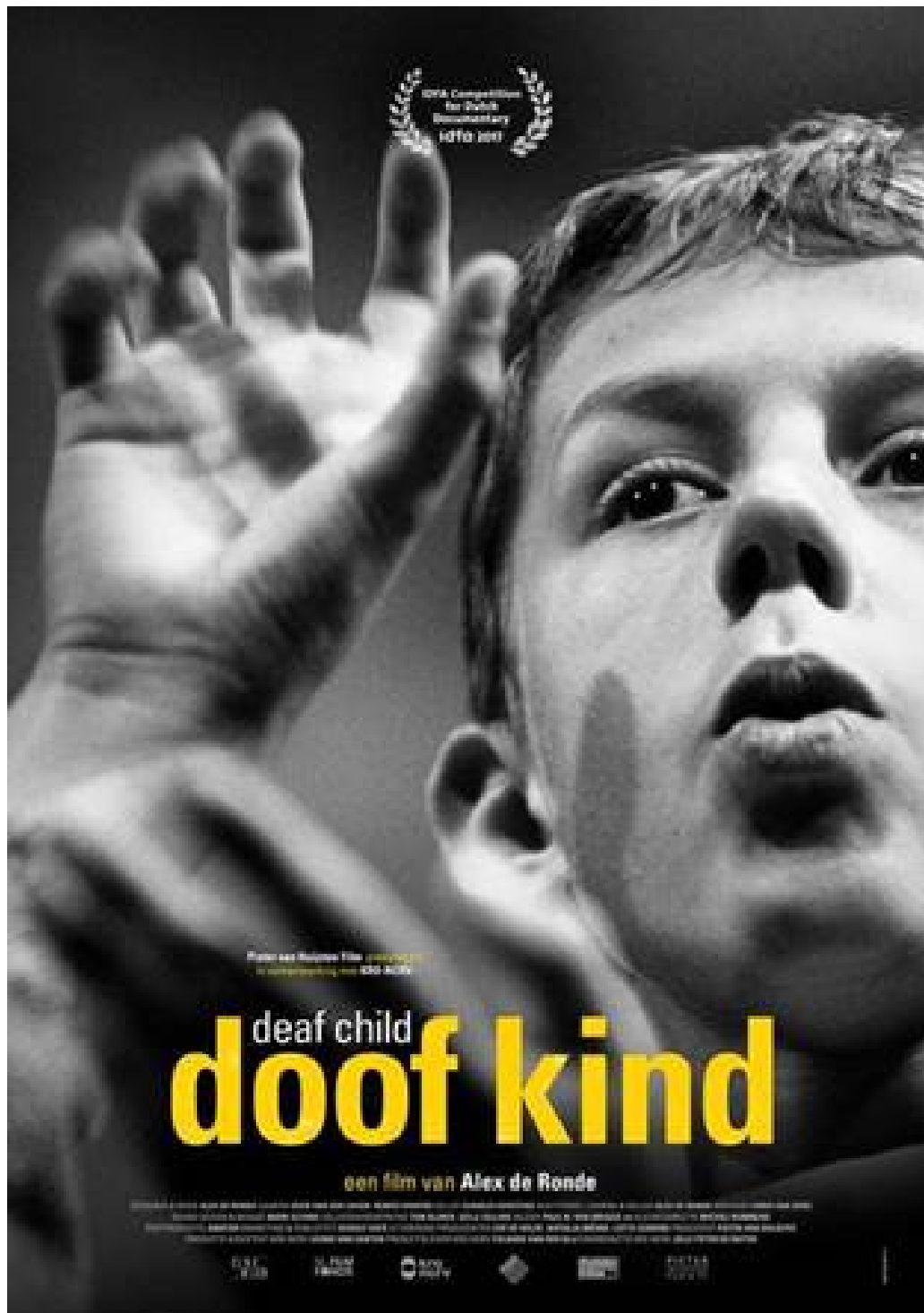

CINE MIEN

PRESENTEERT

release: 11/04/2018

CINEMA
THAT
CHANGES
THE
PICTURE

SYNOPSIS

DOOF KIND nam vorig jaar tijdens het International Documentary Film Festival Amsterdam de grote publieksprijs in ontvangst en is nu geselecteerd voor de 14^e editie van Docville en voor verschillende internationale festivals. *Doof Kind* was in februari al te zien tijdens het Docpoint Festival in Helsinki en begin maart reist maker Alex de Ronde naar Griekenland voor het 20th Thessaloniki Documentary Festival. Midden maart gaat hij samen met zoon Tobias de Ronde naar het One World Festival in Praag.

Maker en vader Alex de Ronde schetst een liefdevol en ontroerend portret van zijn zoon, de aanstekelijke dove Tobias, die zijn draai heeft gevonden in het leven en zichzelf bepaald niet zielig vindt. We volgen Tobias op het snijvlak van verleden en toekomst. Door het gebruik van familiefilmpjes zien we hoe Tobias opgroeit. Hij onderhoudt een innige relatie met zijn iets oudere, horende broer, Joachim. Samen blikken ze met gevoel voor humor en genegenheid terug op hun jeugd.

In het heden is een bezoek aan de tandarts communicatief gezien nogal moeizaam, maar Tobias' verblijf op Gallaudet University in Washington D.C. – de enige dovenuniversiteit ter wereld – voelt paradijselijk aan. Tijdens en na zijn studententijd zien we Tobias feestend en rond de wereld reizend met zijn vrienden. Later leert hij als docent Nederlandse Gebarentaal horende studenten zijn taal en cultuur kennen. Hij heeft van zijn handicap als het ware zijn beroep gemaakt. Zijn onvoorwaardelijke acceptatie van zijn doofheid biedt gelegenheid tot het aan de orde stellen van allerhande vragen, die variëren van de problemen van het grootbrengen van een doof kind en de effecten daarvan op de overige gezinsleden tot aan de soms absurde gevolgen en voordelen van een gehandicaptenstatus.

duur : 71 min.

OV met Nederlandse ondertitels

Nederland

CREDITS

Regie	Alex de Ronde
Camera	Deen van der Zaken, Remco Bickers, Alex de Ronde, Pieter Colombijn
Geluid	Charles Kerstens, Bob Aronds
Montage	Chris van Oers
Sound design & mixage:	Mark Glynne
Geluidsmontage:	Tom Bijnen, Selle Sellink
Muziek	Paul M. van Brugge DFC
viool	Myrthe Helder
Datahandling	Watse IJtsma
Eindredacteur	Jelle Peter de Rooter (KRO-NCRV)
Uitvoerend producent	Zoë de Wilde, Lotte Gerding, Natasja Möhrs
Productie	Pieter van Huystee

Een documentaire van Pieter van Huystee Film, in coproductie met KRO-NCRV, met steun van het Nederlands Filmfonds.

VERKLARING VAN REGISSEUR ALEX DE RONDE

“Het grappige van doven is: je kunt die handicap opheffen door de omgeving te veranderen. Wie het ene moment nogal ernstig gehandicapt is, is het volgende moment een volwaardig lid van een culturele minderheid. Andersom is ook grappig: ga als argeloze horende in een groep doven staan en je bent een volstreekte buitenstaander. De keuze van Tobias was: de eeuwige toerist blijven in je eigen land of een prins te worden in je eigen, beperkte koninkrijk; de (internationale) wereld van de doven. Tobias heeft voor dat laatste gekozen. Hij is docent Nederlandse Gebarentaal geworden, waarmee hij de afhankelijkheidsrollen wist te draaien. Documentaire is ook fictie en misschien kun je Doof Kind het beste omschrijven als een documentaire sprookje. De film is in elk geval het bewijs dat een gehandicapt jochie niet zielig hoeft te zijn en een pleidooi voor het bestaansrecht van minderheden in het algemeen en van Gebarentalen in het bijzonder. En misschien gaat de film uiteindelijk toch ook gewoon over liefde.”

MOEIZAME WEG ERKENNING NEDERLANDSE GEBARENTAAL

De Wereld van de Doven (om meteen maar weer even te verwijzen naar de Franse documentaireklassieker van Nicolas Philibert uit 1992, *Le Pays des Sourds*) staat bepaald niet stil. Neem de tijdrovende weg naar de nog steeds niet gerealiseerde erkenning van de Nederlandse Gebarentaal. Nederlands, Fries, Limburgs, Papiaments, Engels en ook Jiddisch en Romani zijn in het Koninkrijk der Nederlanden formeel erkende talen. Erkenning van de taal zou bijvoorbeeld aan dove kinderen meer rechten geven op tolken, waardoor ze zich meer begrepen voelen met een grotere kans op arbeidsparticipatie. In tegenstelling tot wat velen denken is de Gebarentaal namelijk geen universele taal. Wereldwijd zijn er meer verschillende Gebarentalen dan gesproken talen. Al in 1960 heeft de Amerikaanse linguïst William Stokoe tot ieders verbazing overtuigend aangetoond dat de (Amerikaanse) Gebarentaal voldeed aan alle criteria van een volwaardige taal. En al in 1989 heeft neuroloog Oliver Sacks in zijn boek *Seeing Voices* geschreven dat Gebarentaal “voor de doven een unieke aanpassing (is) aan een andere zintuiglijke modaliteit, maar ook in gelijke mate een belichaming van hun persoonlijke en culturele identiteit.” In 2001 kon je dan eindelijk op het Haagse Binnenhof horen dat het binnen een jaar rond zou komen met de officiële erkenning van de Nederlandse Gebarentaal. Maar anno 2017 is dat nog steeds niet gebeurd. Een lichtpuntje is het feit dat op 3 oktober 2016 de PVDA en de ChristenUnie een wetsvoorstel naar de kamer stuurden ter erkenning van de Nederlandse Gebarentaal. De initiatiefnemers beroepen zich onder meer op het VN-verdrag inzake de rechten van personen met een handicap. Al eind 2006 hebben de Verenigde Naties dit Verdrag aangenomen maar pas op 14 juni 2016 heeft Nederland dit Verdrag geratificeerd. De erkenning van de gebarentaal zou een gebaar zijn naar de dovengemeenschap, een erkenning van volledig burgerschap. In Australië en de Verenigde Staten is gebarentaal zelfs een keuze vak op de middelbare school. Het zou mooi zijn als naast het leren van andere talen ook in Nederland deze mogelijkheid geboden wordt.

OPMARS VAN HET COCHLEAIRE IMPLANTAAT (CI)

De afgelopen decennia werden gekenmerkt door een heel ander verschijnsel; de opmars van het cochleaire implantaat (CI). Het gaat hier om een geavanceerd hoorapparaat dat geluiden niet versterkt maar omzet in elektronische signalen, die via het slakkenhuis worden doorgegeven aan de hoorzenuw. Naar schatting liepen in 2015 in Nederland ruim 6000 geïmplanteerde mensen rond. Tien jaar eerder waren dat er nog maar 1400. Voor veel dove kinderen met een implantaat staat integratie in de “horende” samenleving voorop. Voor hen is toegang tot de Nederlandse Gebarentaal en de Dovencultuur niet meer vanzelfsprekend en niet gegarandeerd. Volgens de doctrine “passend onderwijs” volgen zij immers het reguliere onderwijs. Opinieleiders als de Amerikaanse psycholinguïst en “dovenvriend” Harlan Lane, auteur van boeken als *The Mask of Benevolence* en *When the Mind Hears*, staan buitengewoon kritisch tegenover deze ontwikkelingen. Lane meende en meent dat een ‘medisch-orthopedagogisch complex’ doven ertoe dwingt zich zo horend mogelijk te gedragen en aldus de dovengemeenschappen pleegt te verhandicappen (“disabling the deaf community” – de ondertitel van *The Mask of Benevolence* – de schijn van goedaardige hulpverlening). Je zou de opmars van CI kunnen omschrijven als De Tweede Oralistische Golf. De eerste Golf begon in 1880, toen in Milaan het ‘Wereldcongres ter verbetering van het welzijn van doofstommen’ tot de slotsom kwam dat doven vóór alles moesten leren praten en dat Gebarentalen voortaan uit den boze waren. Onderzoek in de komende jaren zal moeten uitwijzen wat CI uiteindelijk voor doven zal betekenen en welk percentage van de geïmplanteerden ook daadwerkelijk volledig kan integreren in de wereld van de horenden.

DOOF KIND WINT VPRO IDFA AUDIENCE AWARD – DE GROTE PUBLIEKSPRIJS

Uit handen van IDFA’s bestuursvoorzitter Derk Sauer kreeg regisseur Alex de Ronde in november 2017 de VPRO IDFA Audience Award, de grote publieksprijs van het International Documentary Filmfestival Amsterdam, overhandigd. De bekendmaking vond plaats tijdens de TV-uitzending Best of IDFA: Audience Award 2007 vanuit het Westergastheater in Amsterdam. De totaal verraste De Ronde noemde het “buitengewoon eervol”. De winnaar van de VPRO IDFA Audience Award wordt bepaald door de IDFA-bezoekers die na afloop van de filmvertoning via een stemkaart hun waardering voor de film kenbaar maken. Doof Kind behaalde met een score van 9,4 op een schaal van 1-10 de hoogste waardering. Op ruim 300 IDFA-documentaires kon men zijn stem uitbrengen.

ALEX DE RONDE

Alex de Ronde (1958) was voornamelijk filmcriticus toen hij in 1986 Hoofd Programma werd van het Nederlands Film Festival. In de jaren negentig was hij eindredacteur van *Woord & Gebaar*, een onafhankelijk blad over doven, doofheid en Gebarentaal. In 2000 werd hij directeur/programmeur van Bioscoop Het Ketelhuis in Amsterdam. Hij produceerde twee kortfilms: *De reorganisatie van de afdeling herhuisvesting Franeker* (2006, Eddy Terstall & Hans Teeuwen) en *Peptalk* (2014, Joppe van Hulzen). Met *Doof Kind* maakt hij nu zijn regiedebuut.

C I N E
M I E N

CINEMA
THAT
CHANGES

THE
PICTURE

DE WINKELHAAK | HOUSE OF C
LANGE WINKELHAAKSTRAAT 26

+32 3 231 09 31
INFO@CINEMIEN.BE

CINEMIEN.BE
    /CINEMIENBE